

2025-06-15
Teresia Derlén, biskop
Härnösands domkyrka

Predikan under vigningshögmässa

*Heliga Trefaldighet 2025, texter årgång 2
Vigning av diakonkandidat Eva Yngvesdotter*

Den gammaltestamentliga texten idag nämner Israel som det förlovade landet. Jag måste medge att det är svårt nu att predika om det. Det är svårt att läsa dessa texter utan att sinnebilder av krig flödar genom tanken. Smärtan, sorgen, uppgivenheten har fyllt våra nyhetsflöden, och nu en eskalerande krigssituation.

Det är plågsamt också som en troende människa att se hur religion återigen används i nationalismens syfte. Så som det gjort i generation efter generation, här i Europa och i hela världen.

Hur skall vi kunna förena vår Gudstro, vårt lärjungaskap, med ett samhällsengagemang utan att det går överstyr i ren nationalism?

Eva, när jag pratade med dig häromdagen lyfte du fram två viktiga ledstjärnor i ditt liv: bönen ”Visa mig Herre din väg” och förmågan att älska av hjärtat. Jag tänker att dessa två ledstjärnor är viktiga för oss alla.

I dagens texter har vi två situationer där människor kallas på Herrens väg, och följer dem. Vi har Mose och lärjungarna som på olika sätt möter Gud och sänds ut i världen för att tjäna Gud.

Mose, som uppfattar heligheten i Gud, och måste stanna upp i sina fotspår. Och är inte det något som vi kan känna igen oss i. Dessa tillfällen i livet där luften känns som förtätad, där livet tycks vibrera av det godaste och skönaste. De där små stunderna av betydelse som lever med oss resten av livet. Det är där vi återfår tilltron till hopp och försoning, en kraftkälla också för mörka dagar.

Vi behöver de där tillfällena av helighet. När Gud här pratar om israeliternas klagorop, hör vi en evig berättelse av smärta och sorg, men också om mänsklighetens förmåga till våld och förtryck. Mänsklighetens destruktiva drivkrafter som i både små och stora sammanhang, från våld i hemmet till krig mellan stater, krossar den

frid och fred som är Skapelsens grundvalar. Gud vill frid och fred, men vi tycks lockas av konflikt.

Heligheten är en påminnelse om vårt ursprung, om Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud som är allas vår far och mor. Att vi är skapade i Guds avbild, och i oss finns kapacitet för kärlek, för empati, för försoning och upprättelse. Gudsnamnet ”Jag är” påminner oss om att Guds själva väsen är ett varande, en evighet av livsande, som han har delat med oss. Det gör själva livet heligt. Något att vårda och värna hos varje människa vi möter.

Det är också den väg som Jesus pekar ut åt lärjungarna. ”Gå ut och gör alla folk till lärjungar,” det handlar inte så mycket om att skapa predikanter av alla vi möter. Det handlar istället om att hjälpa människor att se Guds livsande i sig själva. Att uppskatta livets värde, också i oss själva. Se, vi är skapade till Guds avbild, till något gott. Ett okränkbart värde. Och vi för med oss Guds livsande i världen, till att vara fridens och fredens budbärare i denna värld. Att gå ut och göra folk till lärjungar det är att vara livsbejakande, och upprättande.

Tänk att verkligen få känna på djupet av sin själ att Faderns och Sonens och den heliga Andens namn är sammanlänkat med mitt namn. Att Gud själv leder mina steg och går med mig.

Det är också kärnan i diakonens tjänst, att leva ut evangelium, i handling mer än med ord. Att leva så att människor känner sig sedda och berörda av Guds kraft, genom att älska, upprätta och leva försoning. När vi döps in i kyrkan, då får vi egentligen alla den uppgiften. Dopet är en kärlekens gåva, ett tilltal av Gud att vi är skapade, sedda, älskade i hans blick, och som Guds barn kan vi ge den gåvan vidare. Men diakonen har det som en särskild uppgift, ett ämbetsuppdrag som kommer med avgivna löften.

Du Eva, nämnde just kärlekens gåva. Att Gud lär oss att älska av hjärtat. Att kunna se andra med Guds ögon, se den människa som Gud skapat. Vi har alla Guds ande i oss, karaktärsdrag som är gudomliga, sidor som vi behöver hjälpa varandra att se och stärka. Gud gör det i dagens texter med Mose och med lärjungarna. Mose tvekade att ta på sig uppdraget. Han hade inte talets gåva, och han var på flykt. Hur skulle han kunna leda ett folk? Och lärjungarna var alldeles vanliga människor som inte hade fått någon ledarutbildning. Men ändå såg Jesus deras förmåga att nå människor med Guds kärlek. För det är det han ber dem att göra: lär dem att hålla alla de

bud jag har gett er. Och mitt bud är detta – säger Jesus – ”att ni skall älska varandra så som jag har älskat er”.

Det är att se varandra med Guds ögon. Att upprätta varandra som Guds barn. Att uppmuntra Gudsanden i var och en som vi möter. ”Och jag är med er alla dagar till tidens slut.” Vore inte det en välsignelse, att uppleva Guds kärlek så i sitt liv att det bär genom livet.

Det är också det jag ber om för dig, Eva, och för oss alla. Att vi dagligen rotar oss i kärlekens källa, som är Guds omsorg. Att Gudssamtalet blir en naturlig del av livets rutiner, lika naturlig som våra andetag, så att vi bär Guds kärlek med oss i livets alla skiften. För livet behöver Guds kraft och tröst. Världen behöver Guds frid och fred. Som lärjungar får vi förmedla den omsorgen till världen, men vi gör det för att Gud själv är med oss alla dagar till tidens slut.

Amen